

Gert Petersen: Det er jo noget utraditionelt, at finansministeren kommer med ret omfattende ændringsforslag, som faktisk først indgår i debatten her ved anden behandling; vi kendte dem kun som en slags principiel skitse fra forelæggelsestalen. Men nu er de her altså, og på socialistisk folkepartis vegne kan jeg da sige, at de fleste af de ændringsforslag, der er stillet, kan vi tilslutte os. Der er tale om stramminger, der er tale om forsøg på at hindre misbrug osv., og det vejer så tungt for os, at vi ved tredje behandling agter at stemme for lovforslaget som helhed.

Men ved anden behandling er vi nødt til at markere, at vi anser to af de ændringsforslag, finansministeren er kommet med, for ikke acceptable. Det ene er det forslag, hvorved man reelt overfører principperne for dødsbøbeskatning, der er anvendt i kil-deskatteloven, til denne lovgivning; da vi det andet sted har vendt os imod disse principper, er vi i konsekvens heraf også nødt til at gøre det i dette tilfælde.

Det andet punkt, som vi er meget betænkelige ved, er det ændringsforslag nr. 5 om en § 19 A, som andre ordførere herfra har udtalt sig meget rosende om.

For det første hedder det deri, at hvis offentlige myndigheder før 1. januar 1970 har disponeret arealet til bymæssig bebyggelse eller sommerhusbebyggelse, kan byplannævnet træffe afgørelse om, at frigørelsesafgiftsloven ikke finder anvendelse på arealet. Ordet „disponeret“ er, som det vistnok er blevet sagt, meget rummeligt, og jeg er i hvert fald noget betænkelig ved at lade dette spørgsmål afgøre efter et skøn og ikke efter de regler, som hidtil har været nedlagt i frigørelsesafgiftsloven.

Det vil man nu have lavet om, men det kan socialistisk folkeparti ikke være med til. Vi tror ikke så meget, at det er omegnskommunerne, som det er enkeltpersoner, man imødekommer. Jeg mener at have hørt, at det er 300 arealer eller sådan noget, det vil dreje sig om landet over, og det er naturligvis ikke meget. Det er et af argumenterne, som er anvendt. Men det er lidt betænkeligt og egentlig noget beklemmende, at man her i denne situation er så umådelig ivrig efter ikke at skuffe, hvad man anser for rimelige forventninger, samtidig med at man i andre situationer ikke er spor bange for at prøve

på at gribe ind i kontraktlige forhold mellem lønmodtagere og arbejdsgivere. Bevares, hvis de ikke vil være med, gør man det ikke, men ikke desto mindre står det dog fast, at hvis organisationerne havde villet være med, havde man skuffet berettigede forventninger hos mange hundrede tusinde mennesker. Det kan være nødvendigt at skære igennem, og så må man af og til skuffe forventningerne hos nogle enkelte. Der er enkelte, som kommer i klemme ved lovgivningen; der er også enkelte, der er kommet i klemme ved lovgivningen om frigørelsesafgiften. Men ved at prøve at løse spørgsmålet gennem udøvelse af et skøn, hvor man går bort fra de hidtil fastsatte regler, skaber man blot nye vanskeligheder, og vi vil derfor gå imod dette ændringsforslag fra ministeren.

Formanden: Der må være lidt mere ro i salen og især i sidegangen.

Sigsgaard: Jeg er glad for, at hr. Gert Petersen netop tog ændringsforslaget om § 19 A op. Det var et spørgsmål, som jeg omtalte ret udførligt ved første behandling af dette lovforslag, og jeg er enig i de bemærkninger, hr. Gert Petersen gjorde.

Jeg kan måske føje til, at det er særdeles afgørende for denne lovs virkning, at grænserne mellem by- og landzoner ligger fast, så vidt det overhovedet er gør ligt. Det er det, der gør det betænkeligt, at ændringsforslaget om § 19 A er så yderst løst formuleret, og man kan som ikke-medlem af udvalget undre sig over, at det ikke har været muligt at finde frem til en mere præcis formulering.

Hr. Gert Petersen nævnte som eksempel på den løse formulering udtrykket „disponeret“ nogle arealer; såfremt der har været disponeret over arealer, kan man få dispensation efter bestemmelsen her. Men der er en anden løs bestemmelse i paragraffen. Der står nemlig videre, at byplannævnet, hvis nævnet skønner det rimeligt, kan træffe afgørelse om, at loven ikke finder anvendelse på det pågældende areal. Det er en vældig beføjelse, der hermed tillægges byplannævnet. Sådanne løse bestemmelser har efter min opfattelse den virkning, at de myndigheder, der skal administrere loven, får vanskeligt ved at modsætte sig et pres udefra, og jo stærkere den institution eller